

ГЕРГАНА ЛАПТЕВА

ТРЕТИЯТ
СЛОЙ

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Тази книга отразява художественото виждане на автора по темите, описани в нея.

Третият слой © 2023, Гургана Лантева

Редактор Иванка Владимировна

Коректор Таня Симеонова

Дизайн и илюстрация на корицата Стоян Аманасов @ Kontur Creative

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2023

Тираж: 1500 бр.

ISBN 978-954-27-3082-8

Съществуват стотици начини да стигнеш до мястото, на което искаш да бъдеш, и още толкова да се загубиш. В началото на пътя не можеш да видиш какво те очаква в края му, нито дори какво се крие зад първия завой. Може би има препятствия, които трябва да преодолееш, или отклонения, а не знаеш по кое да поемеш. Може да стигнеш и до някоя загънена улица. Истината е, че няма да разбереш какво те очаква, докато не тръгнеш. И има само един начин да не се изгубиш – да следваш сърцето си!

Посвеждавам тази книга на всички, които имат смелостта да продължат напред и стигнат до края!

Бележка от автора

Романът е вдъхновен от действителни събития.

Всички произведения на изкуството, обществени сгради, археологически обекти, религиозни храмове и местности са действителни.

Те все още могат да се видят.

Изключение е единствено картината с ранната композиция на Якопо Тинторето. Тя, както и героите, са художествена измислица.

Пролог

Било е време на жестокост. Време на гивашка алчност. Време на убийства, заговори, битки и предателства. Време, в което говчерашният ти приятел е гнешният ти враг, заклелият се съюзник става най-страшният предател, бащи ослепяват синовете си, майки погубват геца-та си и брат брата убива! И всичко в името на парите и властта!

Пролетта на 1208 година

Лунните лъчи предпазливо се прокрагваха през нагвисналите облаци, които ставаха все по-гъсти. Слаба сребри-ста светлина огряваше тясната криволичеща пътека, минаваща съвсем близо до ръба на скалата и чезнеща в нищото. На места тя почти се губеше и само звукът от ронещите се камъни помагаше на треперещия мъж да не полети в бездната заедно с тях. Не смееше да погледне наголу. Придвижваше се бавно, с малки крачки, но твърдо решен да изпълни поставената му задача. Тревата под краката му бе мокра и хлъзгава. На няколко пъти се зачуди дали да не се откаже, но вече беше късно. Трябваше само да намери прохода, след това знаеше какво да прави. Стискаше малкия вързоп, който непознатият му бе дал, толкова силно, че ръцете започваха да го болят. Въздухът беше те-

жък и влажен. *Скоро ще завали, трябва да побързам!*, каза си той и продължи да върви, опирайки се на студената каменна повърхност, ограждаща манастира. Ако беше минал от другата страна, вече да е стигнал входа, но там със сигурност щяха да го забележат, а не биваше. *Какво толкова има в този пакет, завит с протрита кожа? Защо е толкова важно да го оставя в подземieto?*, не спираше да се пита той, но отговорът всъщност не го интересуваше чак толкова, не и колкото златните монети, които му бе броил непознатият, за да изпълни „услугата“, както онзи бе нарекъл това среднощно преживяване. Ако го хванеха, с него е свършено! Знаеше го много добре, но немотията го бе принудила да рискува. А и дори да го убиеха, жълтиците вече бяха у жена му. Поне тя и деца ще са добре. Още не можеше да проумее защо бяха избрали точно него, но сега това нямаше значение.

Внезапно спря и в последния момент успя да се хване за една изгатица в скалата. Олюля се и загъхан, се заслуша в тъмена на бушуващата голу река. Светкавица озари тъмнината и му помогна да види, че пътеката свършва. Още крачка и щеше да полети в бездната. Пое дълбоко дъх и се озърна. Беше минавал оттук само веднъж, когато един от монасите реши незначайно защо да му покаже тайния вход, през който някога са се измъквали, бягайки от преследвачите. Мястото беше идеално за това. Обърна се внимателно и затърси с опипване малката гървена порта, която бе видял тогава и която, както монахът му бе обяснил, служела за пряк достъп до подземията. Ето я! Беше точно прег него. Вдигна резето и натисна. Пантите бяха стари и ръждиви и трябваше да вложи цялата си сила, за да я отмести. Чу се скърцане, което за негов късмет гръмотевиците заглушиха, и мъжът се озова в тясно тъмно пространство. Таванът беше толкова нисък, че трябваше да се наведе, за да предпази главата си. Така, сгънат на две, той опря едната си ръка в стената, а в другата здраво стисна кожения вързоп и се запровира в лабиринта под манастира. Безброй пъти бе игвал в него, за

да прогава мляко на монасите, и постепенно беше опознал всяко кътче от това място. Явно, непознатият с изпитото лице и стъклени очи неслучайно бе избрал него. Но как е разбрал? Сега не беше времето за подобни въпроси. Още малко и щеше да се отърве от товара си и да се върне в малкия си гом, където го очакваше семейството му. Стъпка по стъпка се приближаваше към целта. В ушите му отекваха ударите на собственото му сърце. Очите му още не бяха привикнали с тъмнината и той непрестанно се спъваше и залиташе, губейки равновесие. Заг гърба му се чуваха гръмотевиците, които вече следваха една след друга. *Като че ли всичко това не е достатъчно зловещо, та сега и тази буря!*, каза си мъжът и в този момент се просна по очи на студената земя. Удари рамото си и изохка. Изплаши се да не би пагането му да привлече вниманието на монасите, които по това време се събираха за вечерна молитва. Напрягна слуха си и някъде над главата си чу глухи гласове, като че ли пееха. Да, определено това беше песен или псалм. Монотонни гуми, които не разбираше. С мъка застана на колене и се опита да са изправи. В този момент с ужас разбра, че е изгубил пакета. Лазейки, опипом го затърси, изплашен, че няма да може да изпълни заръката. Проклинайки и борейки се с надигания се страх, най-сетно го напипа. Прибра го в пазвата си и внимателно се изправи.

Прогължи да върви, прилепен го студения зиг. Подземието беше старо, много по-старо от самия манастир, който вероятно бе построен върху гревен храм или светилище. Стените бяха направени от големи каменни блокове, прилепени плътно един към друг. След няколко завоя се озова го грубо изсечено каменно стълбище. Заслуза наголу. Въздухът стана още по-леген, усети някаква странна миризма. Гласовете останаха далеч над него. Затаил гръх, мъжът се спусна още няколко стъпала наголу и приклезна. Озова се в призрачно помещение, изсечено направо в планинския склон. Потрепери и напрягна очите си. Съвсем слаба светлина се процеждаше през отсрещната стена. Тук

камъните не бяха толкова плътно наредени и от съседното помещение проникваха отблясъците на факли. Там се намираше кухненският склад на манастира. Трябваше му няколко секунди, за да привикне и да започне да различава сенките наоколо. Не след дълго съзря това, което търсеше. Постапи ръката си на един леко заоблен камък и преброи – три наляво, а след това две надолу. Там напипа изпъкналия ръб и внимателно започна да придърпва плочата към себе си. Следваше инструкциите на непознатия съвсем точно. Най-сетне успя да издърпа докрай привидно неразличимия от останалите каменен къс и отгоду се отвори ниша. Той пъкна ръката си вътре и напипа голяма цепнатина, издълбана направо в камъка. Извади кожения вързоп и го доближи до процеп. Беше широк не повече от два пръста и той с мъка успя да го напъкна вътре. Чу се съвсем тихо тупване. *Готово, успях!*, помисли мъжът. Каквото и да имаше вътре, той го бе оставил на уреченото място. Бързо постапи обратно каменната плоча. Увери се, че пасва идеално и се изправи. Изтупа праха и поленалите паяжини от грехите си и тръгна към стълбицето. Сега само трябваше да се измъкне незабелязано оттук, другото нямаше значение. Почти лазешком се заузкачва по каменните стъпала. Излезе в коридора, който водеше към изхода. Или поне така се надяваше. Отново чу тътена от гръмотевиците и това му подсказа правилната посока. Боеше се да не направи погрешен завой и да не потъне в лабиринта от тесни коридори, от които можеше и да не излезе. Беше вече на няколко крачки от гървената порта, деляща го от свободата. Тъкмо протягаше ръка да я отвори, когато чу шум от стъпки зад гърба си:

– Кой е там? Който и да си, спри веднага! – гласът беше силен и плътен. Звучеше заплашително.

Бяха го усетили. Хванеха ли го, нямаше да се измъкне оттук. Беше чувал какви ли не истории за тези подземия и не искаше за нищо на света да бъде хвърлен в тъмницата. Обърна се и с ужас видя отблясъците от запалените факли. Монасите приближаваха бързо.

Търговецът на мляко помисли, че ще припадне от страх. Със сетни сили изгърпа ръждивата халка и отвори портата. Веднъж озовал се навън, той хукна презглава, спъвайки се в клоните, паднали по земята, пречупени от силния вятър. Бурята бушуваше. Дъждът се лееше из ведро и огромни капки го удряха в лицето. Калта беше хлъзгава и мъжът едвам пазеше равновесие. Тичаше, падаше, изправяше се и отново хукваше напред. Светкавици раздираха небето и заглушаваха тътена на сърдитата река, пенеща се някъде долу в пропастта. Хиляди пъти се проклинаше, защото се бе съгласил на това безумие. Каквото и да имаше в онзи пакет, струваше ли си да умре заради него? Сърцето му се блъскаше в гърдите, въздухът сякаш не достигаеше до гробовите му, а устата му беше пресъхнала. Не усещаше нито студа от проливния гъжг, нито режещия допир на вятъра. Искаше само да се измъкне оттук.

– Спири! Ще пуснем кучетата! – не спираха да крещат гласовете подире му.

Венеция, в наши дни

Франческо погледна още веднъж агреса само за да се увери, че не е забил в грешната пресечка. Не беше идвал от години и градът му изглеждаше много променен. Подмина магазините за сувенири и кафенетата и се запровира между шумните групи туристи, прииждащи срещу него. Прекоси тесния мост и хвърли бегъл поглед към гонголите, които тъкмо преминаваха по канала. След малко се озова на неголям площад, който му се стори познат, и пое вляво от църквата *Santa Maria Formosa*. Тук беше значително по-спокойно. Започна да се взира в номерата на сградите, докато най-сетне стигна до къщата, която търсеше. Ето я! За разлика от всичко наоколо, тя си беше същата като в детските му спомени. Застана пред голяма гървена порта, боядисана в зелено и покрита с напукан от времето лак. Извади от джоба си ключовете, които адвокатът му бе дал, отвори и неуверено прекрачи прага. Попадна в сумрачно фоайе, от което се носеше миризма на плесен. Докато се качваше по очуканото стълбище, търсеше нещо, което да му напомни за онези дни, в които този дом беше изпълнен с любов и топлина, но всичко изглеждаше неузнаваемо. След смъртта на леля му Карла чичо му замина и така и не събра сили да заживее отново тук. Обичаше я прекалено много и всичко му напомняше за нея. Беше купил

къщата като сватбен погарък. Гледайки занемарените стаи, Франческо започна да се чуди гали ще излезе нещо от цялата тази работа, или бе дошъл напразно. В офиса в Рим го чакаха толкова загадки.

Когато стигна първия етаж и влезе в широкия вестибюл, си спомни колко обичаше да си играе тук като малък. От кухнята се носеше аромат на канелени сладки, които лея му приготвяше всяка седмица. С чичо му Алберто сядаха на дивана и разглеждаха някоя от многобройните книги в библиотеката, изучаваха рисунките и той му разкриваше приказните истории, скрити в страниците. Обичаше да слуша разказите му, които го пренасяха в далечни светове. А щом приятелите му го повикваха навън, хукваше презглава, вземайки стъпалата по две наведнъж.

Сега салонът изглеждаше тъжен и самотен. През проците на кепенците не влизаше достатъчно светлина, за да може да го огледа добре. Внимателно отмести гървените капандури и едва сега видя голямата камина, която му напомни за семейните сбирки по Коледа. От двете ѝ страни, потънали в прах и паяжини, се издигаха секции с множество рафтове. По стените личаха петна в различни форми, там някога имаше картини и снимки, украсяващи стаята. Влезе в съседното помещение – някогашния кабинет на Алберто. Тук положението не беше по-различно. Погледът му премина по овехтялата мебелировка, покрита с прокъсани кувертюри, по-скоро с това, което бе останало от тях, по прогнилите греди на тавана, спря за миг на мухлясалите стени с обелена мазилка, макар че на места все още личаха красивите орнаменти и декорации, и накрая се обърна към високите прозорци с тъжно поклащащи се на пантите синьо-зелени капаци. През напуканите стъкла вятърът гоняваше аромата на изливащия се навън пороен гъжг, примесен с миризмата, идваща от каналите. През пролетта валеше госта често. Времето, а и влагата, и плесента бяха оставили своя неумолим отпечатък.

Сградата бе построена във венецианско-византийски стил, характерен за началото на XIII век, и по външните ѝ стени можеха да се открият елементи, напомнящи за пицните палати на Константинопол, послужили като прототип на много венециански дворци. Над входната врата личаха мозайки, изработени от муранско стъкло, които контрастираха на изящния истрийски пясъчник*, от който бяха направени голяма част от къщите и обществените постройки в града. Този материал беше идеалният заради вогоустойчивостта си. Предназначаваше не само от ерозия, но и понасяше тежестта на голяма маса, без да се напуква. Много по-късно бяха добавили таванската част, която е служела за склад, тъй като, съвсем разбираемо, тук е невъзможно да има изби и приземия.

Франческо въздъхна и изтупа полепналите по ръкавите си паяжини. Беше се надявал да завари сградата в галеч по-добро състояние и да успее да я продаде на прилична цена, или поне след малък ремонт да я даде под наем на някой хотелер или галерист. Напоследък ставаше все по-модерно в такива стари постройки да се правят изложби или да ги превръщат в частни музеи. Сега обаче започна да се чува гали спестяванията му ще стигнат, за да направи от нея отново архитектурен шедевър, какъвто всъщност е била. Той откряна гървената врата, молейки се да не падне върху му, и излезе на малкия балкон. Повечето сгради в тази сестьера** на Венеция, за разлика от другите квартали, разполагаха с открити балкони и портици. Облегна се на металния парапет и вдиша дълбоко влажния въздух. Дъждът бе намалял, но все още капките падаха тежко, образувайки локви по тесните улици. Намираше се на *Calle Larga S. Marco*, съвсем близо до хотел „Конкордия“, в който бе отседнал. Отголу долу гласовете на клиентите

* Истрийски пясъчник – вид варовик, намерен на полуостров Истрия (Хърватия), известен със своята влагоустойчивост и непронукливост. – Бел. авт.

** Сестьера (Sestiere) – наименование на административно-териториална единица в историческата част на Венеция (означава една шеста, тъй като старинните квартали в града са шест на брой). – Бел. авт.

те на многобройните ресторанти и кафенета. Имаше и няколко художествени галерии и бижутерийни магазини. Погледът му се спря на кубетата на базиликата „Сан Марко“ и техните причудливи кръстове, стърчащи като отбранително съоръжение. Някъде там бе и „Канале Гранде“, извиващ се като огромна змия, която разделяше града на две. Венеция – селище, построено върху кал и вода. Стотици острови, пръснати из лагуната и свързани помежду си от безброй малки и големи мостове. Почти всички носещи стени на венецианските къщи и дворци се издигат перпендикулярно на канала, на който са построени. Така фасадата, която загължително гледа към водата, няма носеща функция, а напротив – тя буквално е подпряна на останалата част от конструкцията.

Венеция – любимо място на художници, скулптори, поети, архитекти и влюбени двойки. Да, където и да отидеше, гори в най-романтичните кътчета на света, Франческо Фабиани забелязваше първо детайлите и фасадите на сградите, а в главата му изникваха различни планове и чертежи. За него архитектурата беше не просто професия, а съчетание от изкуство, традиция, мода и стил. Това си имаше своето обяснение – бе посветил на нея почти половината от своите тридесет и осем години. От три години работеше за архитектурно бюро „Манчини“, чиято основна дейност бе проектирането на разнообразни обекти. Предлагаша интериорни решения както на еднофамилни къщи, така и на значителни по площ жилищни, административни и обществени сгради. Отскоро бе сгоден за дъщерята на Марио Манчини – Андреа. С нея се разбираха добре, макар че невинаги бяха на едно мнение и често спореха, главно на професионални теми. Франческо мечтаеше да се занимава с изготвянето на проекти и дизайн на малки обекти, като на всяка цена гържеше да запази техния облик и автентичен вид, за разлика от гогеницата си, която смяташе, че истината е в големите, корпоративни поръчки.

Звънът на телефона прекъсна мислите му. Той погледна към екрана, на който се изписваше името на Андреа.

– Скъпа, радвам се да те чуя! Липсваш ми! – побърза да отговори.

– Дано е така? – засмя се тя, без да прикрие иронията в гласа си. – Тогава защо не ме взе със себе си? Венеция, вино, гонголи... не е ли идеално за двама влюбени?

– Андреа, не започвай отново, моля те! Знаеш защо съм тук. Обещавам ти, че щом уредя всичко, ще гойдем само гвамата и ще си изкараме страхотно, миличка.

– Добре, добре, не се пали веднага. Как върви? Видя ли вече къщата?

– Тук съм, но положението не е добро. Стаите са в окаяно състояние. Старият Алберто изобщо не се е интересуваше от имота си, докато беше жив.

– Какво искаш да кажеш? – Гласът отсреща стана сериозен.

– Изпращам ти снимки, сама прецени.

– Господи! – възкликна Андреа – Не мисля, че в този ù вид ще успееш да я прогадеш или да я гадеш пог наем!

– Не очаквах да е лесно, като се има предвид, че тук не е живял никой над двадесет години. Нямам идея какво ще правя.

– Ще ти пратя на мейла няколко имена на наши партньори от фирми за оценка на недвижими имоти. Нека те преценят какво е състоянието на сградата. Ако се нуждае само от вътрешен ремонт, няма да е толкова сложно, нито скъпо.

– Ти си съкровище, Андреа! Какво щях да правя без теб? – засмя се Франческо и за момент съжали, че толкова упорито ù отказваше да гойдат заедно във Венеция.

Тогава, разбира се, смяташе, че всичко ще приключи за няколко дни и ще се върне към обичайното си всекидневие във фирмата. Сега обаче все повече се съмняваше в това.

– Ласкател, както винаги. Хайде, ще се чуем по-късно, че влизам в една среща! Целувки! – каза тя и връзката прекъсна, преди да може да ù отвърне.

Навън прогължаваше да вали, макар и слабо, и тъй като нямаше друга работа, Франческо се зае да прави подробни снимки на стаите. По-късно щеше да помисли за подходящ проект, който да върне блясъка и красотата им. След като приключи голу, реши да огледа и таванската част. Някога му забраняваха да се качва там. Веднъж бе успял да се промъкне, но последва голямо мъррене и повече не повтори.

След като Карла се разболя, Алберто направи и невъзможното, за да ѝ помогне. Превърна стаята на първия етаж в болнична, имаше всичко необходимо, за да се чувства тя удобно. Старите мебели бяха качени на тавана, където вероятно се намираха все още. Той предпазливо провери стъпалата и след като се убеди, че са достатъчно стабилни, тръгна нагоре.

Премина през ниската врата и се озова в неголямо помещение с нисък таван. Почувства се отново на дванадесет години. Усети същото вълнение, както някога, към непознатото, криещо се в тъмното. Напила връвта на крушката и я гърпна. Тогава се сети, че електричеството в сградата е прекъснато. Ето още нещо, за което трябва да се погрижи. Отвори капангурите и оттам проникна слънчева светлина – очевидно, гъжговните облаци най-сетне се бяха разпръснали. Огледа се. Въпреки че подът, както навсякъде, бе покрит с дебел слой прах, тази част от къщата му се стори някак по-различна. Нямаше представа защо, но го усещаше. Включи фенерчето на телефона си, за да вижда по-добре, и бавно го плъзна по старите скринове и рафтовете, отрупани с пожълтели от времето книги и кутии, свещници и порцелан. Таванът в единия край се скосяваше и се спускаше почти до пода, от което помещението изглеждаше по-малко. Вниманието му привлякоха богато украсените гърворезбовани ниски столчета, до които стоеше шкаф, изрисуван с митологични сцени. Имаше и две кресла, и ракла, която, въпреки мръсотията, изглеждаше напълно запазена. Отново погледна към етажерките. Отвори един по един шкафовете, но освен няколко порцеланови вази, подноси и прибори за хранене не откри нищо интересно.

Чудеше се гали пък не представляват ценност. Може да ги занесе в някой антиквариат и току-виж изкарал пари от тях. Засмя се на тази мисъл.

Само го преди няколко дни, когато разбра за наследството, оставено от чичо му, реши, че е ударил десетката. Все пак га притежаваш къща в един от централните квартали на Венеция, не се случва на всеки. Алберто беше брат на баща му, по-голям от него с три години. Като дете Франческо живееше с родителите си в Тревизо и прекарваше ваканциите и по-голяма част от летата при чичо си. Обичаше га се губи с часове из тесните улици на грага и га играе с приятелите си край каналите. Представяха си, че са пирати, тръгнали по дирите на някое съкровище, или че ги преследват зли разбойници. Слег като Карла си отиге, Алберто заряза всичко и замина за Канага. Не можеше га понесе липсата ѝ. Всичко в старата къща му напомняше за нея. Дори в редките случаи, когато се връщаше в Италия, предпочиташе га отсяга при брат си, така и не стъпи повече във Венеция.

Оттогава бяха изминали почти двадесет и три години. Преди няколко дни адвокатът му се бе свързал с него, за га го уведоми, че като единствен наследник на Алберто Фабиани получава къщата в Канарегжо*. Чичо му така и не се ожени втори път и тъй като нямаше свои деца, Франческо се сгоди с нотариален акт, ключове и куп неплатени сметки.

И ето го сега, стоеше насред прашния и мръсен таван, пълен с всякакви вехтории и ненужни вещи. Предпазливо отвори раклата, облечена с кожа, и в нея откри стари снимки. Повечето бяха на чичо му, баща му, Карла и някакви мъже в костюми, сигурно негови бизнес-партньори. Имаше обаче и груги, завити в мек плат, кошто навярно бяха толкова стари, че Франческо се боеше га не ги повреди. Извади ги една по една и ги заразглежда с любопитство. Сигурно бяха на повече от сто години. На някои от тях се вижда-

* Канарегжо (Cannaregio) е най-северният от шестте административни района на Венеция. – Бел. авт.

ше къщата от времената, когато е била луксозен дом, вероятно на заможни търговци. На груги имаше мъже и жени в официални грехи. Зачуди се дали не са негови рогнини, или пък предишните собственици на имота. Всички мъже от рога Фабиани бяха високи, с широки рамене, черни очи и тъмни коси, а тези изглеждяха съвсем различно, по-гребни и с бледи лица. Но все пак това бяха само стари снимки. Имаше и гървена кутия, в която откри рисунки, приличащи повече на пощенски картички. Бяха пожълтели от времето, но все така изящни, направени с перо и туш и красиво оцветени. Съдейки по датите, изписани на гърба, били са изработени през 1491 година. Франческо замая гъх и погледна няколко пъти, за да се увери, че не бърка. Тези малки картини изобразяваха къщата в типичния за Венеция ренесансов стил, съчетаващ романтика и изтънченост. Картините по стените, полилеите от муранско стъкло, таваните с декоративна замазка, ръчно изработените килими – всичко показваше класа. *Удивително!*, помисли си той, докато ги връщаше обратно в кутията. Това е истинска находка. Цялата история на тази сграда, събрана в една ракла. Зачуди се за миг как да постъпи, след което прибра кутията със снимките в раницата си. Със сигурност щеше да ги използва при изготвянето на интериорния проект. Така не само щеше да върне красотата на къщата, но щеше максимално да възстанови оригиналния ѝ облик.

Реша, че е време да си върви. Дъждът най-сетне бе спрял напълно и му се прииска да отиде да пийне нещо в някой от прочутите венециански барове, а след това да се свърже с фирмите за оценка на имоти. Андреа му бе пратила списъка. Обърна се да затвори капандурите и тъкмо се канеше да слезе по тесните стъпала, когато вниманието му привлече една ниша в стената, точно зад скрина. Не я забеляза по-рано. Насочи светлината от телефонното фенерче към нея и видя, че там са наредени, плътно една до друга, картини с очукани гървени рамки. Имаше и няколко скици,

направени с въглен върху хартия със синкав оттенък, което му се стори госта необичайно. Извади ги внимателно и ги нареди до отсрещната стена. Определено бяха много стари, но си личеше, че са правени от ръката на истински творец. Веднага му направи впечатление начинът, по който художникът си е играл с перспективата, и специалното му отношение към ефектите на светлината. Очевидно е познавал добре човешката анатомия. Моделите бяха представени госта натуралистично, огрени от слънчеви лъчи или осветени от факли, а сенките имаха своя собствена роля в композицията. Дали това бяха картините, украсявали някога стените на салона долу? Погледна снимките, които бе взел, но на тях картините изобразяваха съвсем други мотиви. Главно пейзажи. Нямаше смисъл да гагае. Тъй като Франческо не разбираше от изкуство, не можеше да прецени дали са оригинали на някой известен венециански майстор, или са дело на уличен художник, опитващ се да припечели. Още утре щеше да ги занесе в някой антиквариат, където да му кажат каква е действителната им стойност. Върна ги в нишата и след като заключи вратата, със задоволство установи, че слънцето окончателно е нагвило облаците. Беше прекрасен слегобег, а той се намираще в един от най-красивите италиански градове и щеше да му се наслади изцяло. Все пак къщата не се оказа пълен провал, както първоначално му се стори.